אם כן קרא למה לי אי

ראשונה בקרבנות בפרשת

עין משפם

נר מצוה

:נז

הבד ב ב מיני פייו מהלי

קבו ב ג מייי פ״ז מהכי ערכין הלי יא: קבה ד ה מיי' פ״ג מָהלי

סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סי' פח סעי' א: קבו ו מיי פ"ג מהלי

עשין מח טוש"ע אה"ע סי׳

לא סער א ווסר כו סער

לן: קבו ז מיי פ"א מהלי מעילה הלי א סמג

קבח ח מייי פי״א מהלי גזילה ואבידה הלי

יב סמג עשין עג טוש"ע

ח"מ סי רנט סעי ב וסי

רסב סעי׳ א:

כבם ט מיי שם פ״ו הל׳

ט סמג שם טוש"ע ש שנג שם טוש"נ ק"מ סי' שסו סעי' א: קל י מיי' פי"ב מרג

מכירה הל' ד סמג

סנהדרין הל' יא

נזילה ואבידה הלי

לאוין קע טוש"ע ח"מ סי

להרץ קפ פוט פינו נו פי רכו סעי' ה: קלא ב מיי' פייכ מהל'

סייו. כלב ל מייי פי״ג מהלי

א סמג עשין עג טוש״ע

מ"מ סי רסב סעי א:

סמג עשין קלו:

תורה אור השלם

סמג עשין קו

טועו ונטעו כל' א

אישות הלי א חמו

ל) כחחים נח: יומא לד. ב"ק קיא. מנחות מט. תמיד כח: [כתובות קו: זבחים קג.], כ) [ע' תוס' גיטין יב: ד"ה פחות], ג) ב"ק קג., ד) ולעיל מט:ו. ה) הדושיו מ"ז, י) [דברים כב], ל) [חגיגה ו.], () [כדאימא בתמורה כז.ז. מ) ס"ח סבר

הגהות הב"ח (h) רש"י ד״ה כסוף הקדש: (נ) ד״ה הקדשו פדוי וכו׳ דהיימא לו. נ״ב

מוסף רש"י . העולה עולה ראשונה. מדלא כתיב וערך עליה עולה אלא העולה, הכי קאמר וערך עליה מיד הטולה החשובה האמורה עולת תמיד דפרשת הרבנות עוכם מנהיד דפו שנו קו כמות (בפ' פנחס) דקרבן תמיד כתיב ברישה (פסחים ברישה (פסחים הו: העולה משמע נוה.) מור. הטעונה מעולה מהא הראשונה לכל הקרבנות (מנחות מש.) דאי לאוריי בעלמא אתא שיקטירו עליה עולה ושלמים, נכתוב וערך עליה (יומא לד.) או: העולה משמע העולה האמורה ראשון בסדרי קרבנות והיא עולת הבקר, שנאמר ואמרת להם זה האשה כוי, וה"א ימירא קא דריש (כתובות קו. וכעי"ז זבחים קג.). ונשבע לו. על שקר והודה, יוליכנו אחריו והודה, יוליכנו אחריו אפילו למדי. דחין לו כפרה עד שיחזיר לנגול דכתיב (ויקרא ה) לאשר הוא לו וגו׳ וגבי נשנע לשקר כתיב (ב״ק קג.). האונאה ארבעה בסף. מעות כסף שהם שש גדינר, מעשרים וארבעה כסף לסלע. אם היה המקח בדמי הסלע שהוא כ"ד מעות דהשתא הויא אונאה שתות למקח, חייב להשיב לו כל אונאתו ארבעה כסף (לעיל מט:). שבועת הדיינין. . שהדיינים משביעין ע"י הודאת מהגת הנונוה הוא זה (שמות כב) וכתב שלה ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו. להיינו שכועה (שבועות הטענה שהשבועה באה על ידה לא תהא פחות משתי כסף (שם) אינו נשבע אלא אם כן טענו שתי מעות שהן שליש דינר (בכורות נ:). וההודאה. (בכורות נ:). וההודאה. שמחייבתו לישבע, לאתהא ובגמ׳ פחות מפרוטה, פליגי רב ושמואל בפרוטה זו אם מחוך שתי כסף של טענה היא, או לריך שתהא טענת הכפירה של כסף שתי מעות כסף לבד פרוטה של הודאה וחרונווח שנינו דלחו בר גחולה הוא עד שיהא בו שוה ארבע פרוטות כדי שיהא ראוי לתוספת חומש ולנויל

איתא התם מה יש לי לרצות פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים א [מיי פ"א מהל' חמידין באמלע הקדש ליחא. נהי דבסוף הקדש לא משכחת לה משום דלאו למובח חזיא ולא לשקעה בבנין מיהו בהקדש שני משכחת מנין לרבות קדשי קדשים וקדשים קלים ח"ל בבהמה טמאה ואם כל בהמה טמאה וכי פריך לעיל בשלמא כולה לשמים לה שמתפיסה תחת אחר וחוזר ופודה אותה: לפי שאינה בחוף **הקדש.** ומשום הכי אימעיט אמלע הקדש מינה כדמפרש ואזיל למעוטי קדשים קלים דליכא מעילה לא מסיק אדעתיה מסוף

> באמצע הקדש ליתא אמר ליה לפי שאינה בסוף הקדש אמר ליה רב אחא מדיפתי לרבינא באמצע הקדש מיהא איתא ולוסיף נמי חומש אמר ליה הרי הוא כסוף הקדש מה סוף הקדש אינו מוסיף חומש אף אמצע הקדש אינו מוסיף חומש אמר ליה רב זומרא בריה דרב מרי לרבינא מאי חזית דמדמית ליה לסוף הקדש נדמייה לתחילת הקדש א"ל מסתברא לסוף הקדש הו"ל לדמויי שכן נתפם מנתפם אדרבה לתחילת הקדש הוה ליה לדמויי שכן דבר שיש אחריו קדושה מדבר שיש אחריו קדושה ייכדאמר רבא "אהעולה עולה ראשונה ה"נ הממאה ממאה ראשונה תניא כוותיה דריב"ל אפרה זו תחת פרה של הקדש טלית זו תחת מלית של הקדש הקדשו פדוי ויד הקדש על העליונה יפרה זו בחמש סלעים תחת פרה של הקדש מלית זו בחמש סלעים תחת מלית של הקדש הקדשו פרוי על הקדש ראשון מוסיף חומש על הקדש שני אין מוסיף חומש: בותני' האונאה ארבעה כסף יוהטענה שתי כסף וההודאה שוה פרומה [©]חמש פרומות הן יההודאה שוה פרומה יוהאשה מתקדשת בשוח פרומה יוהנהנה בשוח פרומה מז ההקרש מעל יוהמוצא שוה פרומה חייב להכריז מחוהגוזל את חבירו שוה פרומה ונשבע לו יוליכנו אחריו אפילו למדי: גמ" תנינא חדא זימנא יי האונאה ארבעה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע שתות למקח המענה שתי כסף והחודאה שוה פרומה אצמריכא ליה הא נמי תנינא ישבועת הדיינין המענה שתי כסף וההודאה שוה פרומה סיפא אצמריכא ליה דקתני חמש פרומות הן: חמש פרומות הן וכו': וליתני נמי האונאה פרומה אמר רב כהנא זאת אומרת מייאין אונאה לפרומות ולוי אמר יש אונאה לפרומות וכן תני לוי במתניתיה חמש פרומות הן האוגאה פרומה וההודאה פרוטה וקידושי אשה בפרוטה וגזל בפרוטה יוישיבת הדיינין בפרומה ותנא דידן מאי מעמא לא קתני ישיבת הדיינין תנא ליה גזל ומי לא תני גזל וקתני אבידה הנך אצטריכא ליה גזל ״הגוזל מחבירו שוה פרומה ונשבע לו יוליכנו אחריו ואפילו למדי אבידה המוצא אבידה שוה פרומה חייב להכריז יואט"ג דזל ולוי מאי מעמא לא תני אבידה בפרומה תנא ליה גזל ומי לא קתני גזל וקתני ישיבת הדיינין ישיבת הדיינין אצטריכא ליה לאפוקי מדרב קטינא דא"ר קטינא ב"ד נזקקין אפילו לפחות משוה פרוטה ולוי מ"ט לא קתני הקדש בחולין קמיירי בקדשי' לא קמיירי אלא תנא דידן דקא מיירי בקדשים נתני מעשר בפרומה כמאן דאמר יאין בחומשו פרומה וליתני לחומש מעשר בפרומה בקרנא קא מיירי בחומש לא קא מיירי גופא אמר רב קטינא ב"ד נזקקין אפילו לפחות משוה פרוטה

> מתיב רבא 2ואת אשר חמא מן הקדש ישלם

לרבות

(סוף הקדש. אמלע הקדש) מדמינן לסוף הקדש: מה סוף הקדש. נפקח לן מינה דממעט מחומש: אף אמלע הקדש כו'. וסוף הקדש ודחי בלח מיעוטא דקרא נמי לא שייך ביה חומש דהא לא פריק ליה מיהו אהני מיעוטא דקרא לדמויי ליה אמצע הקדש דבלאו מיעוטא לא מלית למיגמר אמלע הקדש מסוף הקדש דהתם משום דלא שייכא ביה חומש הוא: כדאמר רבא כו'. בהדיא אימעיט אמצע הקדש מינה כדאמר רבא בסדר יומא (ד' לה): העולה. דכתיב גבי סדר המערכה ובער עליה הכהן עלים בבקר בבקר וערך העולה ה' יתירה דרים שתהא היא ראשונה שלא יהא הקטר קודם לתמיד של שחר: הקדשו פדוי. אע"פ שלא שם דמים קלובין דקיימא לן (כ) הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה מחולל ושרי לאיתהנויי מיניה ומיהו יד הקדש על העליונה שאם דמים הללו יתירים על דמי ההקדש קנה הקדש ואם החדש יתר עליהם ישלים על כרחו: טלית זו בחמש סלעים כו' הקדשו פדוי. אע"פ שאינו שוה ולא תימא הואיל ושם לה דמים ואינה שוה כמה שאמר אין דבריו כלום אלא הקדש פדוי והוא ישלים: על הקדש שני. אם חזר ופדה את זה: בותבר' האונאה ארבעה כסף. למקח סלע וכדאמרןש דהוה ליה שתות: והטענה שתי כסף. שחין שבועת הדיינין על הטענה פחותה משתי מעות כסף שיטענו שוה שתי כסף יש לי בידך וזה יודה לו מהם שוה פרוטה ויכפור השאר או יודה הכל ויכפור פרוטה: וההודאה שוה פרוטה. כדפרשינן להיות הודאה במקלת ויתחייב שבועה: המולה שוה פרוטה כו'. אבל בליר מהכי לא כדאמרן (לעיל ד' ס.) מאשר תאבד ממנוי פרט לאבידה שאין בה שוה פרוטה: יוליכנו אחריו. אם הודה שנשבע לשקר דלא הויא ליה כפרה עד שיחזירנו לידו ממש ולח לשלוחו כדכתיב (במדבר ה) ונתן לחשר חשם לו: גבו' וניתני נמי האונאה פרוטה. כגון אם היה המקח בשש פרוטות: אין אונאה לפרוטות. בפחות מאיסר שהוא מטבע של כסף: וגול בפרוטה. לחייבו קרבן שבועה אם נשבע לשקר ולהוליכו חחריו: וישיבת הדיינין בפרועה. למי שיש לו עדים או שחייב מודה ודוחהו מלשלם ישבו הדיינין ויכופו אותו: תנא גול. מכיון דתנא גול בפרוטה ש"מ ממונא הוא וכפינן: הנך אלטריך ליה גול. לאשמועינן דיוליכנו אחריו: אע"ג דול. בין

הברייתא דמרבה אף קדשים קלים: נדמייה לתחילת הקדש. ול״מ למעוטי סוף הקדש הא אין חומש שייך בו כיון שאין נפדה עוד וי״ל כגון שלקח אבנים כדי לשקען בבנין ונמלך עליהם לפדותם ומקרי אפ"ה סוף הקדש כיון שמתחילה היה דעתו לשקען אי נמי כגון שנפל הבנין ורולה לפדות האבנים אי נמי אברייתא פריך מנ"ל למעוטי אמלע הקדש דלמה קרה לה התה הלה למעוטי אין כולה לשמים: העולה עולה ראשונה. הכמונה פינחם והיינו תמיד של שחר וכן פי׳ רש"י פרק תמיד נשחט (פסחים דף נח: ושם) אי נמי ראשונה שהקריבו ישראל במדבר [למאן] דאמר יידעולת תמיד הואי אי נמי ראשונה לחינוך המזבח כדאמר בהתכלת (מנחות דף מע. ושם) אין מחנכין את המובח אלא

פרה זו תחת פרה של הקדש הקדשו פדוי. וא״ת והכתיב (ויקרא כו) והיה הוא ותמורתו יהיה קדש י"ל דהכא מיירי בקדשי בדק הבית ואפילו בתמימים דאמר בריש תמורה (ד' ה:) המתפים תמימים לבדק הבית אע"פ שעובר בלא מעשה מה שעשה עשוי °והא דאמרי׳ התם כל הראוי לגבי המזבח אינו יולא מידי מזבח לעולם היינו דכשפודין אותו מוכרין אותו לצרכי עולות אי נמי מיירי אפילו בקדשי מזבח וכגון שקדם המום להקדש דאינו עושה תמורה אבל אין לפרש דמיירי אפילו קדם הקדשו למומו וכגון דידו אקודשם דלא עביד תמורה אלא היכא דאנח ידו אחולין דפרה זו תחת פרה של הקדש משמע דידו אחולין:

בתמיד השחר:

מלית זו בחמש סלעים הקדשו פדוי. הכא לא גרסינן יד הקדש על העליונה דכיון שנתכוון לחלל הקדש אפילו שוה הרבה על דבר מועט מחולל כדקאמר שמואל לקמן אבל ברישא שלא הזכיר שום שוה לא היה בדעתו לקנות ההקדש אלא לחללו שוה בשוה לכך ישלים ואם הותיר יד הקדש על העליונה ולכך לא עירב לשנות הבבות יחד:

ותנא דידן מאי מעמא לא תני ישיבת הדיינין. תימה לישני דאית ליה דרב קטינא דנוקקין אפילו לפחות משוה פרוטה דבסמוך אמר דלוי דתני ישיבת הדיינין לא איצטריך אלא לאפוקי דרב קטינא וי״ל דמסקינן דבתחילת דין מודה רב קטינא דבעינן שוה פרוטה להכי פריך ותנא דידן ליתני ישיבת הדיינין דמשמע תחילת ישיבה וכי משני אלוי לאפוהי דרב קטינא ש (סבר דרב קטינא אית ליה דנוקקין אפילו להתחיל ולישב):

י) נעשר ממנן, שם קרושן יא: שבועות לח: [בכורות נ:], ו) [לקמן נו:], ו) ב"ק קג., ח) לעיל נג:, ע) ר"מ בתנחרה כונן, כני ט מי סכר דמשמע ישיבת הדיינין אפיי בגמר דין,

:ע"ל דף נו ע"ל

כלומר עליה מציאה להכרזה: ליתני מעשר בפרוטה.

דבליר מהכי לא תפים פדיונו:

וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֶּחַ תּוּקָד בּוֹ לֹא תִבְבֶּה וּבָעַר עֶלֶיהָ הַכּהֵן עֵצִים בַּבּקֶר ֶּבֶיהָ הָעלְה הַקְטִיר עָלֶיהָ חֶלְבֵי שְׁלְמִים: ייי בַּבַּקַר וַעַרָר עַלֵּיהַ הַעֹלַה הַשְּׁלְמִים: ויקראו ה 2 וְאַת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַלְּרֵשׁ יְשַׁלֵם וְאֶת הַמִּישִׁתוֹ יוֹסֵף עָלְיוּ וְנְתַן . הלדש ייה פיה זה הביהו יְכַפֶּר אתו לַכֹּהֵן וְהַכַּהֵן יְכַפֵּר עליו באיל האשם ונסלח

גליון הש"ם תוד"ה פרה זו וכו'. והס דאמרינן התם דף לג ע"ב: